

CUM A ÎNCEPUT TOTUL

Îl știi pe băiatul ăla care stă la doar câteva case de tine și e pur și simplu cea mai sinistră persoană din căte există? Când ești pe veranda din fața casei și tocmai te pregătești să-ți săruți iubitul de „noapte bună”, e posibil să-l zărești cu coada ochiului peste drum, *stând acolo pur și simplu*. Mai apare întâmplător și când stai la bârfe cu prietenele tale cele mai bune... numai că nu e chiar întâmplător. El e pisica neagră care pare să-ți cunoască dinainte drumurile. Dacă-l vezi treând pe lângă casa ta, îți zici: *O să pic examenul la biologie*. Dacă te privește ciudat, e bine să-ți păzești pielea.

În orice oraș există câte-un băiat pe post de pisică neagră. În Rosewood, numele lui e Toby Cavanaugh.

— Cred că-i mai trebuie puțin fard roșu, zise Spencer Hastings, lăsându-se puțin pe spate, ca să studieze pe Emily Fields, una dintre cele mai bune prietene. Încă i se văd pistriuii.

— Am eu un corector Clinique, sări imediat Alison DiLarentis, dând fuga să-și ia gentuța albastră din velur cu trusa pentru machiaj.

Emily se privi în oglinda rezemată de măsuța pentru cafea, în livingul lui Alison. Înclinându-și capul într-o parte, apoi în cealaltă, își țuguie buzele trandafirii.

— Mă omoară mama dacă mă vede cu toate chestiile astea pe față.

— Mda, dar o să te omorâm noi dacă îți le ștergi, o avertită Aria Montgomery, care, din motive numai de ea știute, se plimba țanțoșă prin încăpere într-un sutien din mohair roz, pe care și-l tricotase de curând.

— Mda, Em, arăți super, o aprobă Hanna Marin. Hanna stătea turcește pe podea și tot întorcea capul în spate, să vadă dacă nu cumva i se vedea crăpătura dintre fese din blugii ei Blue Cult, cu talie joasă, un pic cam prea mici pentru ea.

Era o seară de vineri a lunii aprilie, și Ali, Aria, Emily, Spencer și Hanna erau în tocul uneia dintre obișnuințele lor reuniuni când peste noapte dormeau acasă la câte una dintre ele: în astfel de ocazii, se machiau reciproc în exces, ronțiau chipsuri cu sare și oțet și se uitau cu un ochi la emisiunea *Cribs*, de pe MTV, la televizorul cu ecran plat al lui Ali. Astă-seară, la tipica debandadă se adăugau mormanele de veșminte ale fiecareia, trântite alătura pe covor, fiindcă se hotărâseră să facă schimb de haine între ele pentru tot restul clasei a șasea.

Spencer puse un cardigan din cașmir limoniu în dreptul bustului ei zvelt.

— Ia-l, o îndemnă Ali. O să-ți stea bine.

Hanna își trase peste șolduri o fustă oliv din velur și se întoarse spre Ali, adoptând o postură de manechin.

— Ce zici? O să-i placă lui Sean?

Ali mormăi ceva și o pocni pe Hanna cu o pernă. Încă de când se împrieteniseră, în septembrie, Hanna vorbea doar despre cât de mult îl *iuuubea* ea pe Sean Ackard, un băiat din clasa lor de la școala Rosewood Day, unde mergeau toate încă de când terminaseră grădinița. Într-a cincea, Sean nu era decât un băiat oarecare, scund și pistriuțat, dar peste vară mai crescuse cu câțiva centimetri buni și nu mai era bucălat ca un băiețel. Acum, cam toate fetele își doreau să-l sărute.

Era uimitor cât de multe lucruri se puteau schimba într-un singur an.

Fetele – toate, cu excepția lui Ali – știau *asta* mult prea bine. Cu un an în urmă, doar erau și ele... *pe-acolo*. Spencer era fata super rațională care stătea în prima bancă și ridică mâna la fiecare întrebare. Aria era fata puțin cam ciudată care inventa pași de dans, în loc să joace fotbal, ca toată lumea. Emily era fata timidă, înnotătoare de top a statului, cu multe secrete ale ei... dacă ajungeai cumva s-o cunoști. Iar Hanna, poate să fi fost ea cam tolomacă și cu nasul pe sus, însă studiașe *Vogue* și *Teen Vogue*, și din când în când mai trânteau câte ceva la întâmplare despre modă, lucruri pe care nimeni altcineva nu le știa.

Fiecare dintre ele avea ceva special, cu siguranță, însă locuiau în Rosewood, Pennsylvania, o suburbie situată la treizeci și ceva de kilometri distanță de Philadelphia, și în Rosewood *totul* era special. Florile aveau un miros mai dulce, apa avea un gust mai bun, iar casele erau pur și simplu mai mari. Oamenii glumeau, zicând că veverițele stăteau toată

noaptea să adune gunoaiile și să smulgă păpădiile crescute printre dalele trotuarelor, astfel încât Rosewood să arate perfect pentru pretențiosii săi cetăteni. Și, într-un loc în care totul arăta atât de impecabil, era greu să ieși în evidență.

Și totuși, Ali reușea cumva. Cu părul ei lung și blond, cu chipul în formă de inimă și imenșii ochi albaștri, era cea mai uluitoare fată din zonă. După ce ea le unise în această prietenie – uneori părea că ea le *descoperise* –, fetele ajunseseră în mod cert să însemne mai mult decât doar să fie și ele *pe-acolo*. Dintr-odată, căpătaseră un permis de liberă treiere pentru orice lucru pe care nu-l îndrăzniseră până atunci. De exemplu, să se schimbe în fuste scurte în toaleta fetelor de la Rosewood Day, după ce coborau dimineața din autobuz. Sau să le trimită băieților biletele imprimate cu ruj Chapstick, în clasă. Sau să defileze pe coridoarele școlii într-un șir intimidant, ignorându-i pe toți fraierii.

Ali înșfăcă un tub de ruj purpuriu sclipitor și se mânji cu el pe buze.

– Ghiciți, cine sunt?

Celealte oftări,exasperate: Ali o imita pe Imogen Smith, o fată din clasa lor, care se îndrăgostise un pic cam peste măsură de rujul ei Nars.

– Nu, stai, zise Spencer, țuguindu-și buzele arcuite și întinzându-i lui Ali o pernă. Bagă-ți asta pe sub bluză.

– Frumos, o aprobă Ali, îndesându-și perna pe sub tricoul polo roz, și celealte chicotiră mai abitir. Umbra zvonul că Imogen ar fi mers până la capăt cu Jeffrey Klein, un tip dintr-o zecea, și că avea să-i facă un copil.

– Sunteți îngrozitoare. Emily roși. Ea era cea mai rușinoasă din tot grupul, poate din cauza educației extrem de stricte: părinții ei considerau că tot ce era distractiv însemna un păcat.

– Ce-i, Em? replică Ali, strecându-și brațul pe după al lui Emily. Imogen e îngrozitor de grasă: ar trebui să spere că e gravidă.

Fetele râseră din nou, dar un pic cam stânenite. Ali avea talentul de a descoperi punctul slab al fiecarei fete, și chiar dacă avea dreptate în privința lui Imogen, toate se întrebau uneori dacă nu cumva Ali le bârfea și pe ele, când nu erau de față. Uneori, era greu să știi precis.

Reveniră apoi la scotocul printre hainele celorlalte. Aria se înamoră de o ultra-elegantă rochie Fred Perry de-a lui Spencer. Emily își strecu să poioarele slăbănoage o fustă mini din denim, întrebându-le pe fiecare dacă nu cumva era prea scurtă. Ali declară că o pereche de jeansi Joe de-a Hannei aveau talia exagerat de joasă și și-i scoase de pe ea, rămânând în pantalonașii scurți băiești din velur roz-bombon. Trecând pe lângă fereastră, îndreptându-se spre combina stereo, îcremeni.

– O, Doamne! țipă ea, fugind să se ascundă în spatele canapelei îmbrăcate în catifea de culoarea murei.

Fetele se întoarseră imediat. La fereastră era Toby Cavanaugh. Nu făcea altceva decât... să stătea acolo. Holbându-se la ele.

– Ptiu, ptiu, ptiu! exclamă Aria, acoperindu-și pieptul: își scosese rochia lui Spencer și rămăsese iar în sutienul ei tricotat. Spencer, care era îmbrăcată, se repezi la fereastră.

— Pleacă de-aici, perversule! îi strigă ea. Toby rângi, după care se întoarse și o rupse la fugă.

În majoritatea cazurilor, când îl vedea pe Toby, traversai pe trotuarul celălalt. Era cu un an mai mare decât fete, palid, înalt și slabă nog, și bântuia singur mereu prin cartier, dând impresia că spionează pe toată lumea. Fetele auziseră zvonuri despre el: cum că fusese văzut pupându-și franțuzește câinele. Că era un înnotător atât de bun pentru că avea branhi în loc de plămâni. Că dormea, noapte de noapte, într-un sicriu, în căsuța lui din copac, aflată în curtea din spatele casei.

Toby nu vorbea niciodată decât cu o singură persoană: cu sora lui vitregă, Jenna, din aceeași clasă cu fetele. Jenna era și ea o gâscușă incurabilă, deși cu mult mai puțin sinistră decât el; cel puțin, vorbea în propoziții complete. și era drăguță, într-un fel săcăitor, cu părul ei închis la culoare și des, cu ochii enormi, verzi și sinceri, și buzele roșii, țuguiate.

— Mă simt, cum să zic, *violată*, declară Aria, scuturându-și silueta subțire de la natură, de parcă ar fi fost plină toată de bacterii E.coli. Tocmai învățaseră despre aşa ceva la ora de științe naturale. Cum îndrăznește să ne sperie în halul asta?

Chipul lui Ali era roșu de furie.

— Trebuie să i-o plătim.

— Cum? întrebă Hanna, căscându-și ochii de un căprui-deschis.

Ali rămase pe gânduri un minut.

— Să-i plătim cu aceeași monedă.

Era vorba, după cum le explică ea, să-i tragă o sperietură lui Toby. Când nu bântuia prin cartier, spionând lumea, îl găseai garantat în căsuța lui din copac. Își petrecea acolo restul timpului, jucându-se pe Game Boy sau, cine știe, construind un robot gigantic care să spulbere întreaga școală Rosewood Day. Dar, din moment ce căsuța din copac era, evident, cocoțată într-un copac, și din cauză că Toby își tragea mereu după el scara din frângăie după ce se suia, astfel încât să nu-l poată urmări nimeni, n-aveau cum să-și vâre capetele pe ușă și să-i strige: *Bau!*

— Așa că avem nevoie de artificii. Din fericire, știm precis unde să le găsim, zise Ali, zâmbind cu gura până la urechi.

Toby era obsedat de artificii: își făcuse o provizie de rachete la baza copacului și lansa frecvent câte una, prin luminatorul căsuței.

— Ne furișăm până acolo, îi sterpelim una și o punem să-i explodeze la fereastră, le explică Ali. O să moară de frică!

Fetele își îndreptară privirile spre casa Cavanaugh, de vizavi. Deși aproape toate luminile erau deja stinse, încă nu era chiar atât de târziu: abia zece și jumătate.

— Nu știu ce să zic, murmură Spencer.

— Mda, o susținu Aria. Dacă iese ceva aiurea?

Ali oftă teatral.

— Haideți, fetelor.

Tăcură toate o vreme. Apoi, Hanna își drese glasul.

— Mie îmi sună bine.

— În regulă, se dădu bătută Spencer. Emily și Aria ridică din umeri, exprimându-și acordul.